تأمین مواد اولیه و فروش؛ چالش پیش روی «لتگاه» قطب تولید جوراب در ایران

افزایش ۴۰ تا ۵۰ درصدی قیمت مواد اولیه طی ۶ ماه

سپهرغرب، گروه اقتصادی – طاهره ترابی‌مهوش: در گفت‌وگو با تولیدکنندگان جوراب در روستای لتگاه مشخص شد؛ امروز این ظرفیت صنعت روستایی با مشکل تأمین مواد اولیه و فروش محصول بنا به کاهش قدرت خرید مواجه است.

راهبرد ورود صنایع به نواحی روستایی به‌عنوان راهکاری برای توسعه اقتصادی روستاها تلقی می‌شود. مسلم است که گسترش صنعت روستایی باعث ایجاد کارگاه‌های صنعتی در روستاها و تقویت اقتصاد این بخش، افزایش ارزش افزوده مواد تولیدی، ایجاد مشاغل، صرفه‌جویی در مصرف سرمایه و غیره می‌شود. به بیان دیگر اشتغال بر پایه کشاورزی در روستاها، در حد محدودی قابل افزایش است؛ بنابراین تنوع‌بخشی به فعالیت‌های اقتصادی به‌عنوان عاملی تأثیرگذار در افزایش اشتغال، بیش از پیش باید در دستور کار قرار گیرد. همانطور در شرایط فعلی استقرار صنایع وابسته به کشاورزی و دامپروری در روستاها به‌طور گسترده به‌عنوان اهرمی پویا برای توسعه شناخته می‌شود.

از طرفی ایجاد اشتغال‌های جدید، متنوع کردن اقتصاد روستایی، افزایش درآمد خانوارها و کاهش نابرابری در توسعه اجتماعی– اقتصادی، از اهداف اولیه ورود صنعت به مناطق روستایی محسوب می‌شود، علاوه بر آن یافته‌ها نیز حاکی از آن است که ورود صنعت به روستا می‌تواند به اصلاح شرایط اجتماعی جوامع روستایی نیز کمک شایانی کند.

در روستای لتگاه شهرستان بهار استان همدان طبق بررسی‌ها و به گفته بزرگ‌ترهای روستا، بیش از ۵۰ سال است که ماشین‌های جوراب‌بافی فعال بوده و اهالی برای همه مردم کشور پاپوش می‌بافند و حالا حتی از طریق استان‌های مرزی نیز صادر می‌شوند. به دیگر سخن تا چندی پیش جوراب‌بافی چنان چرخ معیشت روستاییان را به حرکت درمی‌آورد که کارگاه‌های کوچک لتگاه در شب‌ها نیز دست از کار نمی‌کشیدند و به گفته اهالی اگر نیروی کار وجود داشت کارگاه‌ها سه شیفته جوراب می‌بافتند تا به تولید بیشتری برسند.

اما گویی این روزها اهالی این روستای صنعتی شرایط متفاوتی را تجربه می‌کنند، به طوری که باوجود برخورداری از این مزیت صنعتی، با مشکلات عدیده‌ای روبه‌رو هستند.

بر این اساس با توجه به اهمیت موضوع برآن شدیم تا در این خصوص با مصطفی محمدی‌مهوار؛ مدیر تعاونی جوراب‌بافان روستای لتگاه و علیخانی؛ یکی از فعالان صنعت جوراب‌بافی این روستا گفت‌وگویی ترتیب دهیم که در ادامه می‌خوانید:

مدیر تعاونی جوراب‌بافان لتگاه با بیان اینکه امروز افزایش نرخ‌های روزانه مواد اولیه به‌ویژه نخ، به معنای واقعی تولیدکنندگان صنعت جوراب را آزار می‌دهد، گفت: در نظر بگیرید که طی ۶ ماه گذشته باوجود شعار دولت در حمایت از تولید، تولیدکنندگان ما در دولت چهاردهم مشمول افزایش ۴۰ تا ۵۰ درصد گرانی نخ شده‌اند این در حالی است که در دولت قبل حداکثر شاهد افزایش دو تا سه درصدی قیمت در مواد اولیه بودیم.

مصطفی محمدی‌مهوار با بیان اینکه امروز تولیدکنندگان با سختی بسیار همچنان فعالیت می‌کنند و برای یک لقمه نان باید بجنگند تشریح کرد: در حال حاضر در روستای لتگاه به‌عنوان قطب تولید جوراب در کشور، حدود ۳۵۰ واحد تولیدی وجود دارد که خوشبختانه همه آن‌ها فعال هستند.

وی با اشاره به اشتغال ایجادشده در این کارگاه‌های تولیدی اظهار کرد: علاوه بر جمعیت دو هزار نفری روستا که به‌صورت مستقیم در کارگاه فعالیت دارند، بالغ بر هزار و ۵۰۰ تا دو هزار نفر نیز از مناطق اطراف برای کار در این کارگاه‌ها جذب شده‌اند.

مدیر تعاونی جوراب‌بافان لتگاه در پاسخ به این پرسش که مواد اولیه مورد نیاز را از کجا تأمین می‌کنید؟ اظهار کرد: بیشتر مواد اولیه از استان‌های دیگر و برخی موارد از خارج کشور؛ البته باید بگویم که بهترین نخ توسط شرکت تابان در اصفهان تولید می‌شود اما با توجه به آزادسازی قیمت ارز، وضعیت تأمین مواد اولیه پیچیده و دشوار شده است.

مصطفی محمدی‌مهوار با اشاره به تعداد دستگاه جوراب‌بافی فعال در کارگاه‌های دایرشده در روستا تصریح کرد: در نظر بگیرید که در هر کارگاه به‌طور میانگین چهار تا پنج دستگاه وجود دارد که عمده محصولات تولیدی خود را به سراسر کشور ارسال می‌کنند.

وی با بیان اینکه این روزها میزان عرضه بیشتر از تقاضاست به طوری که میزان تقاضای بازار تقریباً به یک‌سوم از ظرفیت تولید رسیده عنوان کرد: آنچه مسلم است اینکه افزایش قیمت‌ها باعث کاهش قدرت خرید مردم شده و در نتیجه فروش کاهش یافته است.

وی با اشاره به اینکه افزایش هزینه‌ها نیز در میزان تولید محصول در کارگاه‌ها بی‌تأثیر نبوده تشریح کرد: با این روال کار تولیدکنندگان متضرر شده‌اند چراکه تفاوت قیمت مواد اولیه نسبت به قبل افزایش یافته اما قیمت نهایی جوراب تغییر محسوسی نکرده و سودی که تولیدکنندگان می‌برند تقریباً به همان میزان ۱۰ سال پیش است.

مدیر تعاونی جوراب‌بافان لتگاه در واکنش به اینکه آیا فعالیت صنعتی شما در روستا در قالب خوشه صنعتی قرار گرفته؟ اذعان کرد: خیر؛ اما نکته این است که این ثبت شدن کمک چندانی به ما نخواهد کرد، برای مشکل ما باید در سطح بازار چاره‌ای اندیشید؛ متأسفانه دولت در بازار آزاد امکان دخالت نداشته و این بازار است که برای تولیدکننده و مصرف‌کننده تکلیف مشخص می‌کند وگرنه قرار گرفتن در قالب ناحیه و یا خوشه نیز مسائل و پیچیدگی‌های خاص خود را به‌دنبال خواهد داشت.

محمدی‌مهوار در واکنش به این مسئله که یکی از مسائل مهمی که در صحبت‌های دیگر تولیدکنندگان مطرح شد، قطعی برق بود، آیا شما هم این مشکل را تأیید می‌کنید؟ ابراز کرد: گرچه قطعی برق یکی از مشکلات اصلی ماست اما ذکر این نکته ضروری است که این ناترازی‌ها تنها مختص استان و روستای ما نیست بلکه در همه نقاط کشور این مسئله وجود دارد.

وی با بیان اینکه البته در حال حاضر وضعیت بهتر شده و حداقل اطلاع‌رسانی می‌شود چراکه برق یکی از عوامل حیاتی برای تولید است و این قطعی‌ها خسارات زیادی به ما وارد کرده عنوان کرد: با این وجود بنده شخصاً از شرکت توزیع برق استان و شهرستان سپاسگزارم چراکه طی این سال‌ها بنا به نیاز صنعتگران روستا، از هیچ کمکی دریغ نکرده‌اند، به طوری که در راستای افزایش بار و تعداد ترانس‌های برق مستقر در روستا، همراهی لازم را با ما داشته‌اند.

این فعال صنعت جوراب‌بافی در واکنش به پرسشی در ارتباط با وضعیت صادرات محصول به خارج از کشور گفت: تا چندی پیش ما به عراق و افغانستان صادرات داشتیم اما به‌دلیل افزایش هزینه‌های تولید، رقابت در بازارهای خارجی برای ما سخت شده چراکه هزینه تولید محصولات باکیفیت صادراتی بالاست و همین مسئله توجیه اقتصادی صادرات را کاهش داده است.

محمدی‌مهوار در خاتمه خطاب به مسئولان گفت: تولیدکنندگان مظلوم‌ترین قشر جامعه هستند با این وجود تنها انتظار ما از مسئولان این است که به جای شعار دادن اقدامات عملی برای حمایت از تولید داشته باشند.

در ادامه یکی دیگر از صنعتگران روستای لتگاه با اشاره به اینکه از عمر ۳۰ ساله خود حدود ۲۰ سال را در صنعت جوراب‌بافی گذرانده، گفت: متأسفانه وضعیت بازار جوراب و به‌طور کلی پوشاک، بسیار نامساعد شده به طوری که هرساله روزهای انتهایی سال و به اصطلاح شب عید، اوج کار ما بود، اما حالا بازار خراب است و تولیدکنندگان به‌سختی فعالیت می‌کنند.

علیخانی، با اشاره به مستقر بودن پنج دستگاه در کارگاه جوراب‌بافی خود ابراز کرد: از این طریق به‌صورت مستقیم برای چهار تا پنج نفر و غیرمستقیم برای هفت تا هشت نفر اشتغال‌زایی کرده‌ایم.

وی با بیان اینکه تولید ما شامل انواع جوراب‌های مردانه و زنانه بوده و مواد اولیه‌مان عمدتاً وارداتی است و از چین تأمین می‌شود تشریح کرد: با برداشته شدن ارز نیمایی که پیشتر به تولیدکنندگان جهت تأمین مواد اولیه تخصیص می‌یافت و در پی آن افزایش نرخ ارز، قیمت مواد اولیه روزبه‌روز بالاتر می‌رود، در نهایت قیمت محصول نهایی نیز بیشتر می‌شود و نتیجه آن جز کاهش توان خرید مشتریان ما نیست.

وی با اشاره به اینکه هزینه‌های تولید نسبت به سال ۱۳۹۲ حدود ۲۰۰ درصد افزایش یافته تصریح کرد: خوشبختانه ما در سراسر ایران مشتری داریم، اما به‌دلیل ضعف بازار، فروش بسیار کاهش یافته به طوری که این روزها حتی پرداخت حقوق و عیدی کارکنان برایمان مشکل شده است.

این تولیدکننده در واکنش به این پرسش که آیا صادرات محصول به خارج از کشور نیز دارید؟ ابراز کرد: پیش‌تر بنا به شرایط مطلوب صادرات مستقیم به افغانستان و عراق داشتیم اما امروز بیشتر خریداران از این کشورها به ایران می‌آیند و اجناس را تهیه می‌کنند.

علیخانی در پاسخ به اینکه آیا مشکلات خود را با سازمان صنعت، معدن و تجارت مطرح کرده‌اید؟ گفت: بله مشکلاتمان را مطرح کرده‌ایم اما سازمان صمت هم نمی‌تواند کار خاصی انجام دهد چراکه این مشکلات تنها مختص ما نیست بلکه تمامی صنایع را گرفتار کرده است.

وی با اشاره به نبود بازارچه فروش متمرکز برای عرضه محصولات تولیدشده، تشریح کرد: با این وجود هر تولیدکننده یک مغازه کوچک برای فروش محصولاتش دارد.

وی با بیان اینکه امروز تأمین مواد اولیه بزرگ‌ترین مشکل ماست عنوان کرد: همانطور که پیش‌تر عنوان کردم، در گذشته با دلار نیمایی مواد اولیه را می‌خریدیم، اما حالا با حذف این نرخ، صنعت پوشاک به‌هم ریخته است.

این تولیدکننده با اشاره به میزان تولید روزانه کارگاه‌اش، گفت: با پنج دستگاه جوراب‌بافی روزانه حدود سه هزار جین جوراب تولید می‌کنیم، اما فروش آن بسیار سخت بده و افزایش قیمت‌ها نیز باعث کاهش قدرت خرید مردم شده و ما نیز توانایی تأمین هزینه‌های تولید را نداریم.

علیخانی در واکنش به اینکه بنا به افزایش هزینه واردات مواد اولیه، آیا امکان خرید مواد اولیه ایرانی برای شما وجود دارد؟ اظهار کرد: بله این امکان وجود دارد اما کارخانه‌های داخلی هم قیمت‌هایشان را بر اساس نرخ مواد اولیه وارداتی تنظیم می‌کنند، مثلاً در بازار تهران، قیمت نخ چینی را مبنا قرار می‌دهند و بر اساس آن، نرخ نخ ایرانی را تعیین می‌کنند.

بررسی وضعیت معاملات و کلاهبرداری در بازار ارز دیجیتال

رمزارزهایی که نقد نمی‌شوند

سپهرغرب، گروه اقتصادی؛ اواسط سال ۱۴۰۰ بود که اعلام شد رمزارز «کینگ‌مانی» جعلی است و کلاهبرداری در این زمینه اتفاق افتاده است. در پاییز همان سال مالباختگان مقابل شرکت بادران که سرمایه‌های مردم را جمع‌آوری کرده بود، تجمع کردند و خواستار سرمایه‌های خود شدند.

این یک نمونه کوچک از کلاهبرداری‌های صورت‌گرفته در بازارهای مالی است. بارها کارشناسان هشدار داده‌اند، افراد دارای سرمایه بدون آگاهی و تخصص اقدام به سرمایه‌گذاری در یک بازار مالی نکنند که در این صورت نه‌تنها سودی نصیب صاحب سرمایه نمی‌شود بلکه زیان را تجربه خواهد کرد.

بازار رمزارزها هنوز متولی ندارد. ضمن این‌که برخی کارشناسان خبره در این زمینه معتقدند فضای مجازی تأثیر زیادی در ورود مردم به بازار رمزارز گذاشته و افراد با رویکرد یک‌شبه پولدارشدن سرمایه‌های خود را بر باد می‌دهند. روال کار هم به این صورت است که صاحب سرمایه پس از سرمایه‌گذاری اندک، سودی تقریباً دوبرابری می‌کند. پس از آن سرمایه‌گذاری خود را افزایش می‌دهد و در این صورت سود سرمایه‌گذاری همچنان جذاب است که در این نقطه تبلیغات چهره‌به‌چهره صورت می‌گیرد اما در مرحله بعد زیان است که تقریباً ۹۰ درصد سرمایه‌گذاران وارد آن می‌شوند و زیان را تجربه می‌کنند.

کینگ‌مانی هم از همین روش اقدام به جذب سرمایه کرده بود. به این‌صورت که مالباختگان این ارز دیجیتال از شگردهای شرکت برای تشویق به سرمایه‌گذاری می‌گویند و این‌که قیمت این ارز تا بیش از ۲۰ هزار یورو افزایش می‌یابد اما در نهایت به حدود ۴۰ یورو می‌رسد.

آن‌طور که مشخص است کلاهبرداران کینگ‌مانی سه سال پیش حدود ۴۵۰۰ میلیارد تومان به جیب زده‌اند. اولین جلسه دادگاه رسیدگی به پرونده رمز ارز کینگ مانی با بیش از ۴۰۰۰ شاکی در خرداد سال گذشته برگزار شد. نتیجه آن نیز در فروردین‌ماه امسال اعلام شد اما ظاهرا سرمایه‌گذاران هنوز به پول خود نرسیده‌اند.

■ ریسک سرمایه‌گذاری

کارشناس اقتصادی در مورد سرمایه‌گذاری افراد در رمزارزها گفت: ابتدا نهادها و دستگاه‌های مسئول و نظارتی و دستگاه‌هایی که مجوز می‌دهند باید هوشیار باشند، البته مسئولیت در حوزه رمزارزها با بانک مرکزی است و مردم از طریق صرافی‌ها اقدام به خرید می‌کنند که این صرافی‌ها باید مجوز بانک مرکزی داشته باشند.

مصطفی صفاری، با تأکید بر این‌که سرمایه‌گذاری در ارزهای دیجیتال با توجه ناشناخته‌بودن آن، دارای ریسک بسیار بالایی است، افزود: بانک مرکزی تاکنون این رمزارزها را به رسمیت نمی‌شناخت، البته درچندماه گذشته برای ساماندهی آن اقداماتی انجام داده است، با این حال باید صرافی‌های فعال در حوزه رمزارز تأییدیه بانک مرکزی را بگیرند و تحت نظارت این بانک باشند.

وی بیان کرد: سرمایه‌گذاری در رمزارزها نیازمند تحقیق و تخصص است زیرا ریسک آن نسبت به سایر بازارها بیشتر است و متولی خاصی هم ندارد. نوسان این ارزهای دیجیتال بسیار بالاست و افراد ممکن است زیان‌های شدیدی از آن ببینند.

■ ورود بدون تخصص ممنوع!

استاد اقتصاد دانشگاه تهران در مورد سرمایه‌گذاری در ارزهای دیجیتال، اظهار کرد: برخی افراد در فضای مجازی سرمایه‌گذاری در رمزارزها را پیشنهاد می‌دهند و خود را به‌عنوان «شاخ» و مشاوره سرمایه‌گذاری در بازارها مطرح می‌کنند و تاکید دارند مردم در مواردی که آنها می‌گویند اقدام به سرمایه‌گذاری کنند.

آلبرت بغزیان، افزود: البته این افراد ذی‌نفع شرایط هستند و حتی توانایی ارائه طرح‌های سرمایه‌گذاری دربخش‌های مولد راندارند وخودشان به نوعی کاسب ودلال هستند که مردم را تشویق به سرمایه‌گذاری می‌کنند.

وی با اشاره به شرایط تورمی، بیان کرد: مردم چاره‌ای ندارند و می‌خواهند ارزش دارایی (پول) و سرمایه خود را از شرایط تورمی حفظ کنند و اقدام به سرمایه‌گذاری می‌کنند در حالی که باید مشکل تورم و ریشه‌های آن خشک شود که در آن صورت رونق این بازارها از بین خواهد رفت.

وی ادامه داد: مردم با سرمایه‌گذاری در رمزارز برمیزان سود و زیان آن تأثیرگذار نیستند و تأثیرپذیرند. در واقع نوسانات این بازار بیشتر زیان را متوجه سرمایه‌گذار می‌کند تا سود.

این کارشناس اقتصادی با اشاره به ورود افراد به رمزارزها و بازارهای مشابه آن، اضافه کرد: وزارت اقتصاد و بانک مرکزی باید در این زمینه مسئولیت خود را مشخص کنند؛ زیرا تا چند ماه پیش وقتی از رمزارز صحبت می‌شد اعلام می‌کردند که نه حمایتی می‌کنند و نه به صرافی مجوز می‌دهند و نه به مردم توصیه می‌کنند؛ زیرا این موضوع را خروج پول از جریان اقتصاد و یا پولشویی می‌دانستند. مدتی است که وزارت اقتصاد و بانک مرکزی در این مورد ورود کرده‌اند و می‌گویند رمزارز ایجاد می‌کنیم و مجوز می‌دهیم که این موضوع به نوعی پیشنهاد به مردم است که به سراغ رمزارزها بروند و باعث می‌شود مردم به این سمت بروند.

بغزیان تأکید کرد: ورود افراد بدون آگاهی و تخصص به رمزارزها سبب می‌شود که با یک نوسان در آن سرمایه‌شان را از دست بدهند. مردم در سرمایه‌گذاری نباید فریب تبلیغات غیرواقعی را بخورند.

■ **محسن نظری**

دیپلماسی ضعیف، تیغی بر شاهرگ رابطه ایران و چین

سپهرغرب، گروه اقتصادی؛ روابط دیپلماتیک تهران و پکن می‌تواند با دیپلماسی فعال و کارآمد به بالاترین سطح همکاری برسد اما نبود یک دیپلمات ارشد مسلط در سفارت ایران در این کشور، صدای فعالان اقتصادی را درآورده است.

کار سفیر ایران در چین «نمایشگاه رفتن و استوری گذاشتن» است؛ رئیس اتاق بازرگانی مشترک ایران و چین مجیدرضا حریری این را می‌گوید و معتقد است که هر موقع دیپلمات ارشد مسلط درجه یک داشتیم، وضع بهتری را رقم زدیم.

روابط ایران و چین به‌عنوان دو کشور با تمدن‌های کهن و موقعیت‌های راهبردی، می‌تواند به بهترین شکل تقویت شود و این همکاری‌ها نه‌تنها بر توسعه اقتصادی دو کشور تأثیرگذار است بلکه نقش مهمی در تحولات منطقه‌ای و جهانی ایفا می‌کند.

اهمیت روابط ایران و چین در منطقه‌چین به‌عنوان دومین اقتصاد بزرگ جهان و یکی از اعضای دائم شورای امنیت سازمان ملل، در تحولات بین‌المللی نقش تعیین‌کننده‌ای ایفا می‌کند. از سوی دیگر، ایران با موقعیت جغرافیایی منحصربه‌فرد خود در خاورمیانه و دسترسی به منابع غنی انرژی، برای پکن از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است.

همکاری‌های راهبردی میان این دو کشور می‌تواند به توازن قدرت در منطقه کمک کرده و از نفوذ یک‌جانبه قدرت‌های غربی جلوگیری کند. روزنامه چینی گلوبال‌تایمز، حدود ۱۰ روز پیش در مقاله‌ای نوشت که تعمیق همکاری پکن با تهران ویژگی ضد هژمونی و ضد زورگویی دارد و هر دو کشور از سیاست خارجی مستقلانه حمایت می‌کنند.

تعاملات اقتصادی ایران و چینچین در سال ۱۴۰۲ بزرگ‌ترین مقصد صادراتی ایران بوده و رقمی بالغ بر ۱۴ میلیارد و ۱۵۷ میلیون دلار کالاهای غیرنفتی ایران به این کشور ارسال شده که ۲۸٫۲۵ درصد از کل ارزش صادرات کشور را شامل می‌شود. این آمار نشان‌دهنده اهمیت بالای بازار چین برای کالاهای غیرنفتی ایران است. در عین حال، واردات از چین نیز در سال گذشته ارزشی برابر با ۱۸ میلیارد و ۶۸۲ میلیون دلار داشته و سهم ۲۷٫۹۳ درصدی از کل واردات کشور را به خود اختصاص داده است.

■ صادرات نفت ایران به چین

پکن به‌عنوان بزرگ‌ترین خریدار نفت ایران، نقش کلیدی در اقتصاد انرژی کشور ایفا می‌کند. صادرات نفت ایران به چین نیز در سال‌های اخیر افزایش چشمگیری داشته است. بر اساس گزارش‌ها، صادرات نفت ایران به چین که تا ۳۲۴ هزار بشکه در روز کاهش یافته بود، در دولت سیزدهم به حدود یک میلیون بشکه در روز رسیده که رشدی ۲۰۰ درصدی را نشان داده است.

متوسط صادرات نفت ایران به نقل از آمار مؤسسه کپلر، یک میلیون و ۲۱۳ هزار بشکه در روز بوده که نسبت به سال پیش از آن ۴۵ درصد افزایش داشته است. این رقم برای سال ۲۰۲۴ هم یک میلیون و ۴۹۴ هزار بشکه در روز برآورد شده است.همچنین، در ماه فوریه سال جاری میلادی، صادرات نفت ایران به چین بنا بر آمار مؤسسه کپلر به یک میلیون و ۷۴۰ هزار بشکه در روز رسیده که بالاترین میزان از اکتبر ۲۰۲۴ تاکنون بوده است.

هرچند تمامی مؤسسات رهیابی محموله‌های نفتی غربی در تخمین رقم دقیق صادرات نفت ایران به این کشور ناتوان هستند و این خود نشان از روش‌های هوشمندانه ایران برای حفظ محرمانگی و دور زدن تحریم‌ها دارد اما یک دیپلماسی قوی اقتصادی می‌تواند هم این ارتباط محرمانه را و هم صادرات ایران را تقویت کند و پایدار نگه دارد.

قرارداد ۲۵ ساله جامعایران و چین در سال ۱۴۰۰ یک قرارداد همکاری ۲۵ ساله را امضا کردند که به‌عنوان نقشه راهی برای توسعه همکاری‌های جامع در حوزه‌های مختلف از جمله اقتصادی، فرهنگی و امنیتی محسوب می‌شود.

این قرارداد، فرصتی بی‌نظیر برای تعمیق روابط اقتصادی و سیاسی میان دو کشور است و می‌تواند به توسعه زیرساخت‌ها، افزایش سرمایه‌گذاری‌ها و تقویت تجارت بینجامد.

با این حال، تحقق کامل ظرفیت‌های این قرارداد نیازمند دیپلماسی فعال و کارآمد است. تبادل هیئت‌های عالی‌رتبه، تقویت همکاری‌های علمی و فناوری و توسعه پروژه‌های مشترک می‌تواند به تحقق اهداف این قرارداد کمک کند.

دیپلماسی قوی و حرفه‌ای می‌تواند به شکل مؤثری در بهبود روابط ایران و چین در تمامی زمینه‌ها مؤثر باشد. حضور دیپلمات‌های مسلط و آگاه به مسائل بین‌المللی می‌تواند موانع موجود را برطرف کرده و فرصت‌های جدیدی را برای همکاری‌های دوجانبه ایجاد کند. به‌عنوان مثال، افزایش صادرات غیرنفتی و نفتی به چین، جذب سرمایه‌گذاری‌های چینی در پروژه‌های زیربنایی ایران و همکاری‌های فناورانه می‌تواند از نتایج یک دیپلماسی موفق باشد.

خبر

دولت سرعت‌گیر بخش خصوصی نباشد

سپهرغرب، گروه اقتصادی: در دیدار سال گذشته کارآفرینان و فعالان اقتصادی با مقام معظم رهبری، ایشان در خصوص تشکیل کارگروه‌هایی برای تحقق رشد اقتصادی هشت درصد تأکید کردند و به این شکل کارگروه‌هایی با محوریت بخش خصوصی در گروه اقتصادی دفتر مقام معظم رهبری تشکیل شد.

به این ترتیب، در مدت نزدیک به یک سال، ۲۰ کارگروه تخصصی با صرف زمان و انرژی زیاد به ریشه‌یابی مسائل اقتصادی کشور در بخش‌های مختلف اقتصاد پرداختند. به این شکل، فعالان اقتصادی در بخش خصوصی ریشه‌های مشکلات اقتصادی را بررسی کردند و در کنار این مسأله، موانع عدم تحقق رشد اقتصادی را نیز مورد توجه قرار دادند. به عبارت دیگر، ظرفیت‌های کشور در بخش‌های مختلف صنعتی نیز برای تحقق رشد اقتصادی هشت درصد شناسایی شد.

علاوه بر این، راهکارهای رفع موانع نیز بررسی شدند و به این ترتیب این اطلاعات در قالب اسناد راهبردی به استحضار مقام معظم رهبری هم رسیده است. باید خاطرنشان کرد که ایشان هم در دیدار امسال، این حرکت بخش خصوصی را تأیید و به دولت توصیه کردند که این موارد را پیگیری و اجرایی کند. به این‌شکل، تعاملاتی بین کارگروه‌های ایجاد شده با دولت شکل گرفته است.

این درحالی است که ظرفیت‌های کشور ما نیز مشخص است و باید به این پتانسیل‌ها توجه ویژه داشت. برای نمونه، ثروت‌های خدادادی ازجمله نفت، گاز و معادن، موقعیت استراتژیک کشور ما در منطقه، مسائل ترانزیتی، همکاری‌های فنی و اقتصادی با کشورهای همسایه و از همه مهم‌تر، سرمایه انسانی دانش‌آموخته و مجرب برخی از ظرفیت‌های کشور ماست که برای دستیابی به رشد اقتصادی باید مورد توجه قرار بگیرند.

درکنار این ظرفیت‌ها، البته فعالان اقتصادی با موانعی نیز روبه‌رو هستند که از جمله می‌توان به اقتصاد دولتی، تصدی‌گری دولت و ناترازی‌های انرژی اشاره کرد. افزون بر این، بحث تغییرات مکرر قوانین و مقررات دولتی و موانع این‌چنینی نیز مطرح است که سبب شده ما به ظرفیت واقعی اقتصاد خود دست پیدا نکنیم. با این حال، امید داریم که با تأکیدات مقام معظم رهبری این موانع برطرف شود.

لازم به یادآوری است که رهبرمعظم‌انقلاب در خصوص رفع این موانع، تعبیری هم داشتند که دولت‌ها برای بخش خصوصی دست‌انداز نباشند. در واقع، بخش خصوصی می‌تواند مسیر خود را هموار کرده و حرکت کند. در حقیقت، قوانین و مقررات دولتی، تصدی‌گری دولتی و سیاست‌گذاری سلیقه‌ای و موارد این‌چنینی نباید حرکت بخش خصوصی به سمت تحقق و رشد هشت درصد را دچار مشکل کند.

این در حالی است که باید توجه داشت رفع این موانع نیز فرآیندی بلندمدت است اما نگاهی به تجربه دیگر کشورها نشان می‌دهد که با بهبود شرایط، کشورمان نیز می‌تواند به رشد اقتصادی مناسب دست پیدا کند.

■ **علیرضا غفوری فرد؛ فعال بخش خصوصی**

دسترنج کارگران ایرانی در جیب دلال‌های ترکیه‌ای

سپهرغرب، گروه اقتصادی: مفت‌فروشی فولاد ایران به ترکیه سبب شده تا دلال‌های ترک سالانه میلیاردها دلار به جیب بزنند.

یک دفتر و چند دست صندلی جایی حوالی استانبول کافی است تا میلیاردر شوید.کافی است فولاد ایران را با تخفیف بالا خریداری کرده و سپس به اروپا یا کشورهای عربی با قیمت روز صادر کنید.

دو سال است که محصولات فولادی ایران، خریداری در بازار داخل ندارد و تولیدکنندگان مجبور به صادرات به قیمت بسیار پایین هستند.

یک مقام آگاه در ایمیدرو می‌گوید: «ماده معدنی، برق، گاز و نیروی کار ایرانی به شکل فولاد در ترکیه حراج می‌شود و دلال‌های ترک بدون زحمت میلیاردر می‌شوند».

انبار شرکت‌های فولادی به‌ویژه در میلگرد در آستانه انفجار است و خریداران فولاد فعلا قصد خرید ندارند.کارشناس صنایع محمدرضا جان‌نثاری معتقد است که رکود در صنعت طبیعی است و کاهش تولید در این دوره زمانی راهکار جلوگیری ازانبار محصولات فولادی است.

اما یک کارشناس صنعت دیگر می‌گوید که چرا باید کشوری در حال توسعه مثل ایران گرفتار رکود باشد و همچنین در ضعف دیپلماسی بازارهای اقتصادی خود را از دست بدهد.انجمن فولاد در گزارشی انتظار دارد تا دولت با نقد کردن فضای دیپلماسی ایجاد شده در شانگاهای و بریکس بازارهای صادراتی کشور را متنوع کند تا از این مسیر زمینه مفت‌فروشی فولاد به دلال‌های ترکیه‌ای مسدود شود.